

Aventurile

Zânei Dovlecel

și alte povești din Poiana Soarelui

FLOARE DE IRIS

Respectivizuna.com

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Irina Vasilescu

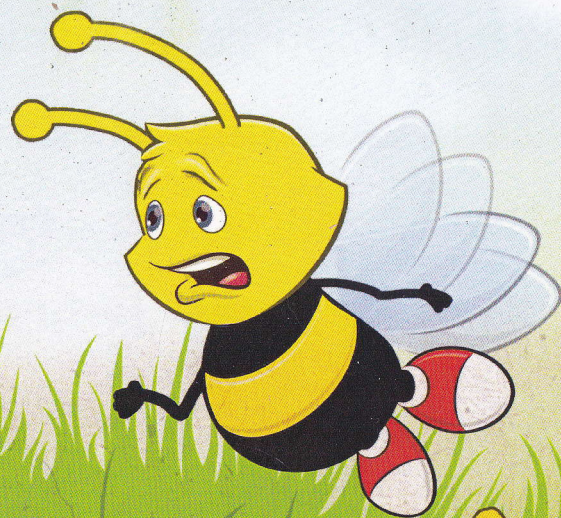
Aventurile
Zânei Dovlecel
și alte povești din Poiana Soarelui

ilustrații:
Ștefan Amatișei

Zâna Dovlecel, cea ... pofticioasă	pag. 2
Zâna Clopoțel, cea... curajoasă.....	pag. 6
Zâna Rândunică, cea... înimoasă.....	pag. 10
Zâna Bobocel, cea... rușinoasă și frumoasă.....	pag. 14
Zâna Muguraș-de-brad, cea... ingenioasă.....	pag. 20

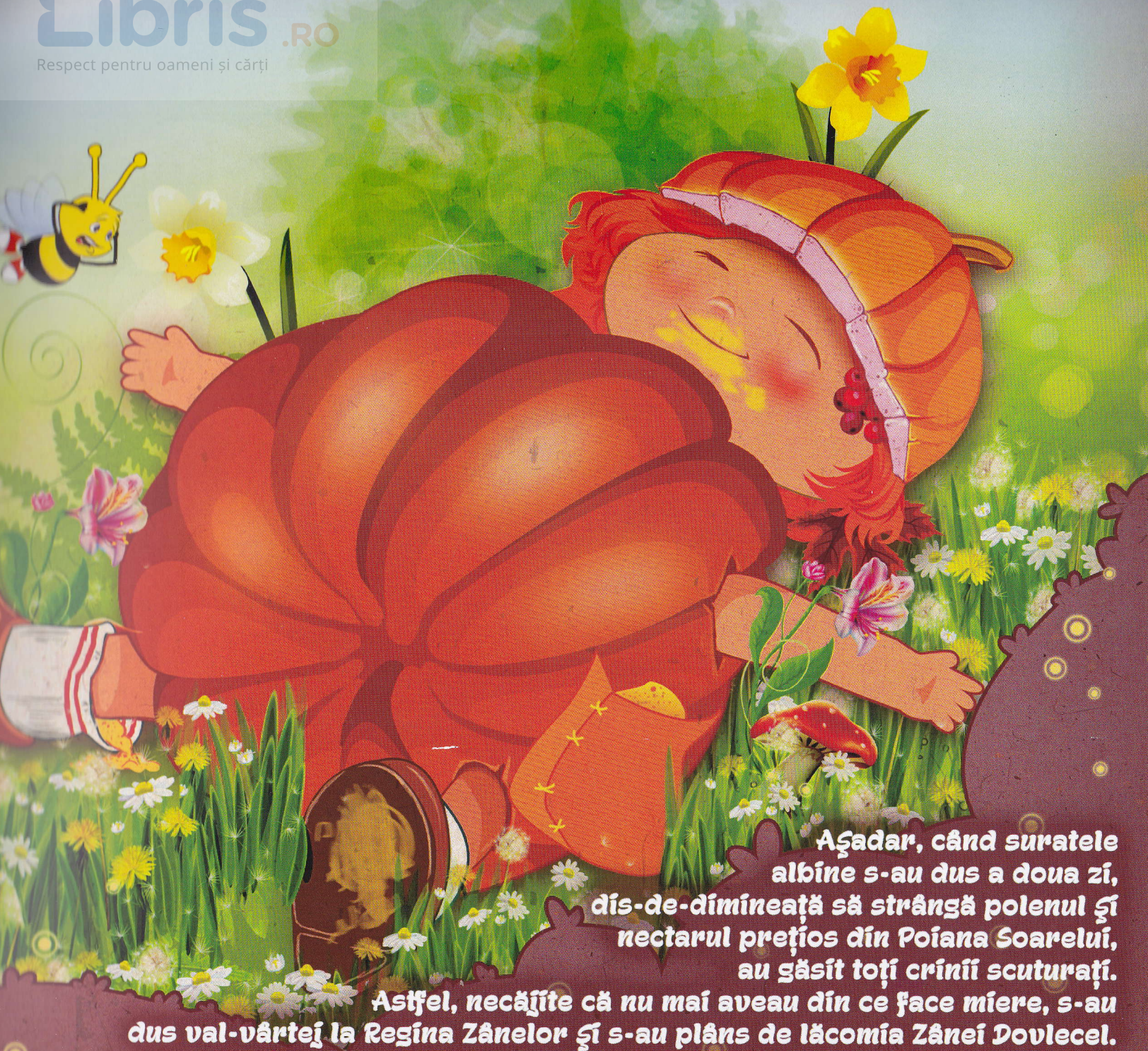

A fost odată, cum numai în poveștile cu zâne poate fi... o zână mică, numită Zâna Dovlecel.

Era foarte rotunjoară – semăna cu o minge portocalie și turtită. Îi plăceau nectarul delicios și polenul cărămiziu al florilor de crin, acela parfumat, a cărui culoare îți rămâne pe năsuc atunci când miroși floarea. Acela care te face să strănuți de atâtea ori încât până la urmă începi să râzi de atâtea „haciu!”-uri.

Și Zâna Dovlecel din povestea noastră – cam lacomă din fire – a luat la rând, într-o după-amiază de vară, toți crinii din Poiana Soarelui și a strâns tot nectarul; polenul l-a mâncat și ce nu a putut înghiți, a pus în ciorăpei și în buzunărașe, astfel încât, spre seară, arăta exact ca o albină harnică, cu piciorușele pline de praful portocaliu și galben. Doar că albinelor nu le mai lăsase mai nimic!

Așadar, când suratele albine s-au dus a doua zi, dis-de-dimineață să strângă polenul și nectarul prețios din Poiana Soarelui, au găsit toți crinii scuturați.

Astfel, necăjite că nu mai aveau din ce face miere, s-au dus val-vârtej la Regina Zânelor și s-au plâns de lăcomia Zânei Dovlecel.